

[Valdemar Thomsen.]

ning maa, hvis ikke Byrderne ensidigt skal bæres af Landbruget, konstateres. Man spørger — det var det, den højtærede Landbrugsminister gjorde —, hvor langt Kronens Værdi skal nedsættes, og jeg svarer: nøjagtigt saa langt, som Regeringens og Fagforeningernes Politik nødvendiggør, ikke mere, men heller ikke mindre; og de Herrer maa selv bestemme Farten. Naar man paa den Maade, som man gør, sætter Takster og Lønninger op, samtidig med at Eksporterhvervene arbejder med Underskud, er det nødvendigt, simpelt hen nødvendigt, at Eksporterhvervene om fornødent gennemtvinger en valutarisk Tilpasning.

Den Pengepolitik, som Regeringen lægger op til, er sikkert den, der skulde være ført under den sidste store Krig, da dansk Produktivitet forøgedes saa overordentligt gennem de krigsførende Landes Konkurrence om danske Eksportvarer. En saadan Udvikling fører nemlig til Inflation, og hvis der var Tale om noget tilsvarende nu, vilde det vel være forsvarligt at bremse op gennem en Sænkning af Vekselkurserne, gennem Diskontoforhøjelse og en tilbageholdende Kreditpolitik, dette sidste dog kun, hvis Arbejdsløsheden er ringe, og det første kun, hvis man er Herre over Markedet, og det vil vel ingen paastaa, at Nationalbanken er. Nationalbankdirektør Bramsnæs trænger ikke til Forsvar, siger den højtærede Handelsminister; han siger det maaske, fordi det er umuligt at føre et Forsvar, idet Gerningerne, Valutamisøren, Rentestigningen, i allerhøjeste Grad dømmer Nationalbankens Førstedirektør.

I denne Forbindelse vil jeg gerne i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Henning Hasle spørge Handelsministeren, om de 55 Mill. Kr., der i Fjor er optaget som Statslaan, helt eller delvis er gaaet samme Vej som de egentlige Valutareserver. Der har, som det ærede Medlem Hr. Henning Hasle antydede, været skrevet noget om, at Regeringen muligvis har anvendt en Del af disse Millioner til Spekulation i 6 pCt.s Dollarobligationer. Jeg vil meget henstille til den højtærede Handelsminister, eventuelt Finansministeren, at de giver Tinget ren og klar Besked om disse Forhold, der maaske ikke er helt uden Forbindelse med den stædige Valutapolitik, der føres.

Jeg kom bort fra Spørgsmaalet om Inflation. Efter alt, hvad man nu kan skønne, er der i denne Krig af forskellige Grunde ikke store Muligheder for en Forøgelse af

Produktiviteten som i 1914—18, tværtimod, idet Importpriserne nu stiger mere end Eksportpriserne, samtidig med at Arbejdsløsheden gaar op. Alligevel sætter Regeringen ind med en Pengepolitik — og det er det, vi bebrejder den —, som kun er anvendelig under de stik modsatte Forhold. Men naturligvis, i Betragtning af at man i Perioden 1914—18 gjorde det forkerte, kan man jo sige, der er Mening i Galskaben, naar Regeringen og Nationalbanken nu igen gør netop det, som de ikke skulde gøre, saa længe der ikke er Tale om Inflation i dette Ords egentlige Betydning.

Den højtærede Landbrugsminister rejser, har jeg set i Bladene, rundt i Landet for at forklare sine undrende Tilhørere, at vi i 1933 sænkede Kronen, fordi Priserne faldt, og at det derfor — saaledes forklarer den højtærede Landbrugsminister det — maa være urimeligt nu, da Priserne stiger, at gøre det samme. Ja, jeg maa indrømme, det lyder ret bestikkende, men Landbrugsministeren gør sig, med eller mod sin Vilje, det skal jeg lade være usagt, skyldig i to meget væsentlige Misforstaaelser. For det første var det Hovedhensynet i 1933 at stimulere Produktionen og Foretagsomheden ved at gøre Landbruget mere lønende, og den højtærede Minister vil formentlig ikke nægte, at netop det samme i allerhøjeste Grad tiltrænges nu. For det andet gør Ministeren sig skyldig i den Misforstaaelse, at vi staar midt i en Inflation. Heroverfor vil jeg hævde, at den økonomiske Tilstand, vi befinder os i, ikke kan kaldes Inflation. Det er en Knaphed, vi er ude for af helt andre Aarsager, og den maa naturligvis bekæmpes med helt andre Midler end Inflation.

Den Knaphed, som nu paa mange forskellige Maader gør sig gældende, er ganske givet navnlig en Følge af formindskede Tilførsler. Det skyldes Mangel paa Raastoffer og tilsvarende Grunde og har, som sagt, ikke noget med Inflation at gøre. Det er en Knaphed, som under alle Omstændigheder maa bæres, enten gennem stigende Priser eller ved, at Forbruget begrænses, idet Indkomster og Lønninger sættes ned, eventuelt gennem en Tvangsopsparing, saadan som det, ifølge Bladene i Dag, er foreslaaet i England. Eller ogsaa — det er naturligvis en Udvej, om end en daarlig Udvej — gennem den Politik, som Regeringen lægger op til, en omstændelig og kostbar Rationering.

Man faar altsaa nærmest Indtryk af, at de Vanskeligheder, som Knapheden medfører, af Regeringen opfattes som en ret